

JOSEP ROIG

PRESIDENT DE PROGRESSISTES-SDP

El 'no' a l'acord d'associació, l'opció equivocada

No som ni serem mai com Mònaco

En una tribuna recent a La Taula de *El Periòdic* intentava fer una comparació entre la situació d'Andorra i la de Mònaco per justificar la seva oposició a l'Acord d'associació amb la Unió Europea. Al seu parer, el fet que Mònaco hagi aturat les seves negociacions amb la UE sense patir conseqüències catastròfiques demostra que Andorra podria fer el mateix i mantenir el seu statu quo. L'argument ignora les profundes diferències entre els dos països.

Mònaco i Andorra són dues realitats diferents, tant pel que fa a la relació amb la UE com en la seva estructura econòmica i social. Mònaco manté una unió duanera amb França des de 1865, una relació que es va formalitzar i va integrar amb la Comunitat Econòmica Europea el 1968, Andorra té un acord duaner molt més limitat.

Els partidaris del *no* assenyalen el manteniment de l'estatu quo duaner de Mònaco, però ignoren que aquest statu quo és resultat d'una història d'integració econòmica amb França que Andorra no té. Els advertiments del Govern sobre les conseqüències d'un *no* no són "catastrofistes", són realistes. Sense l'acord, ens arrisquem a perdre l'accés preferencial als mercats europeus, la qual cosa impactaria directament la nostra economia. Una economia que depèn del turisme i el comerç i el seu sector financer.

Pel que fa a les fronteres, Mònaco té una relació especial amb la UE per la seva vinculació amb França. Les negociacions sobre la normativa EES (sistema d'entrada i sortida) mostren que Andorra encara té molt camí a recórrer per aconseguir una solució estable i favorable per a la lliure circulació. Un *no* a l'acord d'associació, lluny de mantenir l'estatu quo, empitjoraria la nostra situació. Les nostres fronteres es podrien veure afectades per un control més estricte que dificultaria el flux de persones, bàsic per a la nostra economia.

Un altre fet que desmunta la comparació entre Mònaco i Andorra és la inclusió de Mònaco a la llista grisa del GAFI. El que importa no és si la UE va ser directament o indirectament responsable de la inclusió de Mònaco a la llista grisa, sinó que aquesta mena de conseqüències econòmiques i financeres són una realitat per als petits estats que decideixen desafiar l'ordre establert. Andorra no pot ignorar el risc que suposaria entrar en conflicte amb la UE. La nostra fràgil economia no pot permetre's sancions indirectes ni mesures restrictives.

La idea que Mònaco no patirà econòmicament per haver rebutjat l'establiment d'un acord d'associació és errònia. La diversificació econòmica de Mònaco i la seva capacitat d'atreure esdeveniments, com

el festival de iots, és incomparable amb el model econòmic andorrà. Mònaco es beneficia d'una clientela de milionaris i una economia globalitzada. Andorra depèn molt més del turisme de proximitat i del comerç minorista. Un *no* a l'acord d'associació podria significar un retrocés per al nostre país, no una oportunitat de creixement.

Les relacions institucionals entre Mònaco i França estan molt més estretament lligades que les d'Andorra amb Espanya i França, i l'existència de vincles històrics no és una garantia que aquestes relacions no es poden deteriorar. Andorra necessita una relació equilibrada amb els dos països veïns i amb la UE en conjunt. El rebuig a un acord d'associació podria posar en risc aquesta balança.

Comparar Andorra amb Mònaco és una barbaritat. Els dos països tenen històries, relacions internacionals i estructures econòmiques completament diferents. Mentre que Mònaco pot permetre's alguna alegria gràcies a la seva posició única i els seus vincles històrics amb França, Andorra no pot assumir el risc d'aïllar-se de la UE. Un *no* a l'acord d'associació no mantindrà l'estatu quo, sinó que ens conduirà a un futur incert i possiblement molt menys pròsper. Ara més que mai, hem de voler una associació amb Europa sòlida que ens permeti seguir avançant com a país.